

ΤΑ ΔΥΟ ΚΡΑΝΙΑ ΜΙΑΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΜΕΓΑΛΟΦΥΪΑΣ!

ΜΙΑ ΑΠΙΣΤΕΥΤΗ, ΑΛΛ' ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Στις 5 'Ιουνίου, τὸ Μουσείο τοῦ Συλλόγου τῶν Φίλων τῆς μουσικῆς στὴ Βιέννη, δέχτηκε μιά σπάνια ἐπισκεψί. Παρουσιάστηκαν ἕνας συμβολιογράφος, ἕνας λατρο-δικαστῆς, ἀντιπρόσωποι τῆς πόλεως τῆς Βιέννης κοί τοῦ Συλλόγου τῶν Φίλων τῆς Μουσικῆς, γιὰ νὰ παραλάβουν μ' ἕνα ἐπίσημο πρωτόκολλο τὸ κρανίο τοῦ Γιόζεφ Χάϋν ποῦ ἦταν ἰδιοκτησία τοῦ Μουσείου.

Τὸ κρανίο τοῦ Χάϋν-συνουδούμενο ἀπὸ τιμητικὴ φρουρὰ ἀντιπροσώπων τῆς Αὐστριακῆς Κυβερνήσεως καὶ τῶν Τεχνῶν καὶ μὲ γενικὴ κωδωνοκρουσία ὄλων τῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Βιέννης, μεταφέρθηκε μέσα ἀπ' τὴν πόλι στὴν ἔκκλησία τῆς Ἀϊζενστατ γιὰ νὰ τοποθετηθῆ σὲ μιά πολυτελὴ σαρκοφάγο μὲ τὸν ὑπόλοιπο σκελετὸ τοῦ Χάϋν. Ἐτοί τελείωσε μιά ἱστορία ποῦ εἶναι ἐκπληκτικὴ κι' ἀπίστευτὴ καὶ ποῦ διήρκεσε δεκαετηρίδες ὀλόκληρες ἕως οὗ πιστοποιηθῆ καὶ γίνει πιστευτὴ στὸν κόσμο!

Ἡ ἱστορία εἶναι ἡ ἀκόλουθη:

Τὸν Μάιο τοῦ 1809, στὸ σπῆτι ἀριθ. 73 τῆς Στάινγκασσε τῆς Βιέννης πέθανε ὁ Γιόζεφ Χάϋν, «Πραγματικὸς μασέτρος τοῦ Ἀρχοντα Νίκλας Ἐστερχατου φόν Γκολάντα» καὶ ἐτάφη μεγαλοπρεπῶς στὸ Νεκροταφεῖο τῆς ὁδοῦ Χούντοτσιουρμπερ.

Ἀκριβῶς τὸν καιρὸ ἐκεῖνο ἦταν ἡ μεγάλῃ ἐποχὴ τῆς κρανιολογίας τοῦ δόκτορα Γκάλλ, ποῦ ἀπασχολοῦσε ὀλόκληρο τὸν κόσμο καὶ ποῦ ἐπέμενε πῶς ἀπ' τὸ κρανίον εἶναι δυνατόν νὰ φανοῦν ὁ πνευματικὸς ἰδιότητες τῶν ἀτόμων.

Γι' αὐτὸ τὸ λόγο, ὀκτὼ ἡμέρες μετὰ τὴν ταφή τοῦ Χάϋν, ὀδο γνωστὰ πρόσωπα τῆς Βιεννέζικης ἀριστοκρατίας, ὁ γραμματεὺς τοῦ Ἀρχοντα Ἐστερχατου καὶ ὁ Γιόχαν Νετόμουκ Πέτερ, δωροδόκησαν ἕναν νεκροθάπτη καὶ τοῦ ἀνέθεσαν ν' ἀποκόψῃ καὶ νὰ κλέψῃ τὸ κεφάλι τοῦ μεγάλου νεκροῦ. Τὸ ἤθελαν γιὰ «Μεγάλους κοινωνικοὺς κι' ἐπιστημονικοὺς σκοποὺς» καὶ κατὰ τὰ λόγια τοῦ Πέτερ: «ὄχι νὰ μὴ καταφαγοῦν τὸ κρανίον μίαν τέτοιας ἰδιοφυΐας ἀπ' τὰ σκουλίκια καὶ τὰ ἔντομα».

Τὴν νύκτα λοιπὸν τῆς 4ης Ἰουνίου παρέλαβαν ὁ Ρόζενμπαουμ καὶ ὁ Πέτερ, ἐνθουσιασμένους ὁποιοὶ τοῦ δόκτορα Γκάλλ, τὸ κεφάλι τοῦ Χάϋν ἀπὸ τὸν νεκροθάπτη μέσα σ' ἕνα σακί. Ἡ μάζα τοῦ ἐγκεφάλου βρέθηκε ἀπ' τοὺς εἰδικούς ὡς «ἐξαιρετικὰ μεγάλῃ» καὶ ὁ κύριος κρανιολόγος ἀνεκάλυψαν στοὺς νεκροτάφους τὸν «πρωσούρ» τῆς μουσικῆς ἰδιοφυΐας καὶ τὸν τῶνος! Κατόπιν παρέλαβε ὁ Πέτερ τὸ κρανίον, τοῦ ἐφίταξε μιά ἐξόλινη βάσι στολισμένη μὲ μιά λύρα καὶ τὸ φλόγας.

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Ἀρχοντας Ἐστερχατου πῆρε τὴν ἀδεια νὰ ξεβῆθῃ καὶ νὰ βαλσαμωθῇ τὸ πτώμα τοῦ Χάϋν καὶ νὰ τὸ μεταφέρῃ στὸ παλάτι του στὴν Ἀϊζενστατ. Ὁ Ἀρχοντας ὅμως ἀπρησολογημένος μὲ ἄλλα ἐπιλογιστὰ ῥητήματα, εἰχόμενος τὴν ὑπόθεσι αὐτῆ καὶ ἐβωσε ἐντολὴ νὰ τοποθετηθοῦν τὸ πτώμα σὲ μιά σιδερέ-

νια σαρκοφάγο ποῦ ἔμενε χωρὶς νὰ τὴν προσέξῃ κανεὶς γιὰ πολλὰ χρόνια στὸ παλάτι του στὴ Βιέννη.

Τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 1820, ὁ Δοῦξ τοῦ Καϊμπρις ἦταν φιλοενοῦμένος τοῦ Ἐστερχατου στὴν Ἀϊζενστατ. Μετὰ ἀπὸ μιά ἐκτέλεσι τῆς «Δημιουργίας» ἐβγαλε ἕνα λόγο γιὰ τὸν μεγάλου συνθέτη, ποῦ τόσο ἐκτιμοῦσε κι' ἡ Ἀγγλία, καὶ τόνισε μὲ μιά ἰδιαίτερη ὑπόκλησι πρὸς τὸν Ἀρχοντα Ἐστερχατου: «Πῶσο εὐτυχῆς ἦταν ὁ ἄνθρωπος ποῦ συνδεόταν τόσο φιλικὰ μ' αὐτὸν τὸν Χάϋν καὶ ποῦ εἶχε στὴν κατοχὴ τοῦ τοῦ σπετῶ τοῦ σκήνωμα». Καὶ τότε θυμήθηκε ὁ Ἀρχοντας τὴ σιδερένια σαρκοφάγο ποῦ ἕνα μῆνα ἀργότερα ἀνοίχτηκε γιὰ νὰ μεταφερθῇ στὴν Ἀϊζενστατ. Ἦδραν τὸ σκελετὸ, ἦδραν τὴν περρούκα, μὰ ἐκεῖνο ποῦ ἔλειπε ἦταν... τὸ κεφάλι!!

Μόλις ἀντίκρουσε τὸ κατακρουρηγμένο πτώμα ὁ Ἐστερχατου, εἰδοποιήσε ἀμέσως τὴν ἀστυνομία. Ἐταλαωνικά τοῦ διευνοήθη τῆς ἀστυνομίας ἀρχισαν ἐντατικές ἐρευνες παντοῦ. Ἐπισκέφθηκαν ἐπίσης τὸν Πέτερ, αὐτὸς ὅμως εἶχε ξαναχαρίσει τὸ κρανίον στὸ Ρόζενμπαουμ μὲ τὴν δικαιολογία πῶς «μικρὰ δῶρα ἐξασφαλίζουν τὴ φίλια». Ἡ κυρία Ρόζενμπαουμ ὅμως ἐκρυψε τὸ κρανίον, ὅταν πῆγε ἡ ἀστυνομία στὸ σπῆτι τῆς γιὰ ἐρευνα, μέσα στὸν κρεβάτι τῆς. Ἐκανε ἡ ἴδια δῆθεν τὴν ἀρρωστὴ καὶ ἡ θρῆνα ἔμεινε ἄκαρπη.

Ὁ Ἐστερχατου ὅμως δὲν ἐνούσησε νὰ σταματήσῃ τὴς ἐρευνες. Παρ' ὅλ' αὐτὰ στις 7 Νοεμβρίου τοῦ 1820 ἔθαψε τὸ ὑπόλοιπο σῶμα τοῦ Χάϋν στὴν Ἐκκλησία τῆς Ἀϊζενστατ, ὅμως ἐπέμενε νὰ βρῆ τὸ κεφάλι. Προσέφερε στὸν Ρόζενμπαουμ γι' αὐτὸ τὸ «πολύτιμο ἀντικείμενον» ἀρκετὰ χρῆματα. Κι' αὐτὸς πῆρε τὰ λεπτὰ καὶ τοῦδωσε ἕνα κρανίον. Μὰ οἱ ἀνατόμοι ποῦ τὸ ἐξέτασαν εἶπαν πῶς εἶναι κρανίον εἰκοσαετοῦς νέου! Πῆγαν λοιπὸν πάλι στὸν Ρόζενμπαουμ κι' αὐτὸς ἀφελόστατα τοὺς προσέφερε ἕνα... ἄλλο κρανίον! Ὁ Ἐστερχατου βαρέθηκε πιά αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι, δὲν ξανάδωσε τὸ νέο κρανίον γιὰ ἐξέτασι κι' ἄφησε νὰ τὸ τοποθετηθοῦν κοντὰ στὸν ὑπόλοιπο σκελετὸ. Ἐτοί ἡ ἰδιοφυΐα τοῦ Χάϋν παρουσιαζόταν πλέον μὲ... δυὸ κρανία, γιὰτὶ φυσικὰ τὸ ἄληθινὸ τὸ εἶχε κρατήσει ὁ ἐξυπνος Ρόζενμπαουμ, ὁ ὁποῖος κατόπιν τὸ ἐπέστρεψε πάλι στὸν Πέτερ κι' αὐτὸς τὸ πούλησε στὸν μεγάλου ἀνατόμο Ροκίτάνου ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἀργότερα τὸ ἐκληρονόμησε ὁ Σύλλογος τῶν Φίλων τῆς Μουσικῆς.

Ἐν τῷ μεταξύ ὅμως στὴν Ἐκκλησία τῆς Ἀϊζενστατ ἠσούχαξε ἕνας σκελετὸς μ' ἕνα ξένο κεφάλι! Ὑστερα λοιπὸν ἀπὸ 145 χρόνια ξανατοποθετήθηκε ἐπὶ τέλος τὸ ἀληθινὸ κρανίον αὐτῆς τῆς μεγαλοφυΐας στὸν πραγματικὸ ὑπόλοιπο σκελετὸ του κατὰ ἀπὸ τοὺς ἡχοῦς τῶν κωδωνοστασιῶν τῆς περιοχῆς τῆς Μπούργκελαντ κι' ἐτοί θά βρῆθῃ, ὕστερα ἀπὸ τέτοια ἀπίστευτὴ περιπέτεια, τὴν ὀρθοτικὴ του πιά ἡσούχα αὐτὸς ὁ μεγάλου μεταξύ τῶν μεγάλων στὸ βασίλειο τῶν ἡχῶν.